

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 714/2025-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 2. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a 3. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Jarabica, s. r. o., Kutlíkova 1755/17, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV (predtým Okresného súdu Bratislava I) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-16C/133/2015 takto

r o z h o d o l :

- Postupom Mestského súdu Bratislava IV (predtým Okresného súdu Bratislava I) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-16C/133/2015 **bolo porušené** základné právo sťažovateľov na prerokovanie ich vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Sťažovateľke v 1. rade a v 3. rade **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie každej po **3 000 eur** a sťažovateľovi v 2. rade **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie **4 500 eur**, ktoré im **je** Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Mestský súd Bratislava IV **je p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľom trovy konania **1 934,84 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 714/2025 zo 16. decembra 2025 prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavné sťažnosti sťažovateľov, doručené ústavnému súdu 28. septembra 2025, ktorou sa domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu (predtým okresného súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-16C/133/2015 (predtým vedenom pod sp. zn. 16C/133/2015, pričom pasívne legitimovaný subjekt označili samotní sťažovatelia s ohľadom na časové hľadisko a tzv. reformu súdnej mapy v Slovenskej republike). Navrhujú, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal sťažovateľke v 1. rade primerané finančné zadost'učinenie 11 500 eur, sťažovateľovi v 2. rade 17 000 eur a sťažovateľke v 3. rade 11 500 eur, ako aj náhradu trov.

2. Z ústavných sťažností vyplýva, že sťažovateľ v 2. rade podal 5. mája 2015 na okresnom súde žalobu, ktorou sa proti Slovenskej republike (v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, pozn.) domáhal náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako aj nemajetkovej ujmy spôsobených nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/121/2011, Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 31Ro/2068/2007 a súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 633/2011. Okresný súd uznesením z 26. februára 2019 pripustil, aby do konania na strane žalobcu pristúpila sťažovateľka v 3. rade, a uznesením zo 17. mája 2019 pripustil aj pristúpenie sťažovateľky v 1. rade. Podľa sťažovateľov sa napadnuté konanie vyznačuje neprimeranou dĺžkou a opakovanou nečinnosťou, keď vyjadrenie intervenienta doručené okresnému súdu 11. októbra 2017 bolo sťažovateľovi v 2. rade doručené až 9. októbra 2018 a následne okresný súd nariadil pojednávanie až na 14. február 2019, pričom od vyjadrenia sťažovateľov predloženého ich právnu zástupkyňou 30. marca 2020 mestský súd zostal (predtým aj okresný súd) absolútne nečinný a pojednávanie určil na 25. apríl 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľov

3. Podľa sťažovateľov je už celková doba viac ako 10 rokov trvajúceho napadnutého konania bez akéhokoľvek meritórneho rozhodnutia sama osebe neprimeraná, obzvlášť ak sa domáhajú náhrady škody proti štátu. Na podklade uvedeného (bez bližšej špecifikácie kritérií náročnosti konania a ich správania, pozn.) a s opakovaným dôrazom na frustráciu spôsobenú dĺžkou konania odôvodnili zásah do svojich namietaných práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavných sťažností.

III.

Vyjadrenie mestského súdu

4. Predsedníčka mestského súdu na podklade chronológie priebehu napadnutého konania vyjadrila presvedčenie o plynulom konaní v prejednávanej veci, keďže žaloba spolu s návrhom na vydanie neodkladného opatrenia (správne predbežného opatrenia, pozn.) bola okresnému súdu doručená 5. mája 2015 a Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 5Co/401/2015-45 z 8. septembra 2015 potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Okresný súd 4. januára 2016 vyzval sťažovateľa v 2. rade ako žalobcu na odstránenie väd žaloby, ktorú doplnil 15. februára 2016 a následne sa realizovalo vzájomné vyjadrovanie sporových strán, a to sa zopakovalo od októbra 2017 do septembra 2018 aj medzi stranami konania a intervenientmi, ktorí na strane žalovaného vstúpili do konania v priebehu mája

2017, pričom okresný súd uznesením č. k. 16C/133/2015-123 z 10. októbra 2017 pripustil zmenu žaloby. Okresný súd pojednával 14. februára 2019, 25. apríla 2019 a 4. júla 2019, medzitým uznesením č. k. 16C/133/2015-190 z 26. februára 2019 pripustil vstup sťažovateľky v 3. rade do napadnutého konania a uznesením č. k. 16C/133/2015-291 zo 17. mája 2019 aj sťažovateľky v 1. rade. Podaním doručeným 10. apríla 2019 sťažovateľ v 2. rade požiadal o čiastočné zastavenie konania, a tak okresný súd uznesením č. k. 16C/133/2015-328 z 24. júna 2019 pripustil vstup do konania (podľa spisu správne vystúpenie z konania, pozn.) oboch intervenientov a priznal im voči žalobcom v 1. a 2. rade nárok na úplnú náhradu trov konania, čo sťažovatelia v časti náhrady trov konania rozporovali podaním odvolania (krajský súd uznesením č. k. 10Co/89/2019-475 z 30. septembra 2019 potvrdil napadnuté uznesenie a intervenientom priznal nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania, pozn.), ako aj podaním dovolania 28. januára 2020, ktoré bolo pre procesné nedostatky zo strany okresného súdu opakovane (17. marca 2020, 4. decembra 2020 a 30. marca 2022, pozn.) predkladané Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý uznesením č. k. 2Cdo/72/2022-601 z 23. augusta 2023 [právoplatné 13. septembra 2023, pozn., (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“)] dovolanie odmietol. Mestský súd 9. októbra 2024 určil termín pojednávania na 25. apríl 2025 a uznesením č. k. B1-16C/133/2015-642 z 10. januára 2025 uložil sťažovateľovi v 2. rade a sťažovateľke v 3. rade povinnosť zaplatiť intervenientom náhradu trov konania, proti ktorému podali 26. februára 2025 sťažnosť, ktorú uznesením č. k. B1-16C/133/2015-709 z 25. novembra 2025 zamietol. Po uskutočnení pojednávania 1. septembra 2025 ďalší termín odročil na účel vyhlásenia rozsudku na 29. február 2025 (podľa spisu správne 29. septembra 2025, pozn.), na ktorom rozsudkom č. k. B1-16C/133/2015-699 (právoplatný 21. októbra 2025, pozn.) v časti zaplataenia nemajetkovej ujmy v sume 196 000 eur konanie zastavil, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci [§ 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov(ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

6. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020, I. ÚS 38/2025).

7. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou [m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Frydlender v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96 a vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00] zohľadňuje (1) právnou

a faktickú zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

8. Z hľadiska povahy veci ústavný súd uvádza, že napadnuté konanie (rozhodovanie o nárokoch na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, pozn.) nie je právne zložité, navyše, s prihliadnutím na miestnu príslušnosť predtým konajúceho okresného súdu je nutné poznamenať, že prejednávaná vec sťažovateľov patrila aj do jeho pomerne bežnej rozhodovacej agendy (I. ÚS 343/2021). Z obsahu súdneho spisu nevyplýva skutková zložitosť a opak netvrdila ani predsedníčka mestského súdu.

9. Správanie sťažovateľov podstatným spôsobom neovplyvnilo celkovú dobu trvania napadnutého konania, aj keď z obsahu súdneho spisu je zrejmé ich nesústredené správanie spočívajúce v opakovanej modifikácii žalobného návrhu, keďže pôvodnou žalobou doručenu 5. mája 2015, doplnenu 15. februára 2016, sa sťažovateľ v 2. rade domáhal zaplatenia majetkovej a nemajetkovej ujmy vo výške 2 315 756,80 eur a podaním doručeným 12. júna 2017 rozšíril výšku peňažného nároku na sumu 2 411 554,74 eur, ktorú okresný súd uznesením č. k. 16C/133/2015-123 z 10. októbra 2017 pripustil a následne sťažovateľ v 2. rade a sťažovateľka v 3. rade podaním doručeným 25. apríla 2019 vzali žalobu v časti o zaplatenie majetkovej a nemajetkovej ujmy spôsobenej exekúciou sp. zn. EX 633/2011 v celkovej výške 177 311,48 eur späť, z dôvodu, že v uvedenej veci prebieha na Okresnom súde Bratislava II konanie pod sp. zn. 51C/160/2014, ktoré sa začalo skôr, čím odôvodnili aj návrh na vylúčenie intervenientov z konania, a preto okresný súd uznesením č. k. 16C/133/2015-291 zo 17. mája 2019 konanie v späťvzatej časti zastavil a ďalšiu zmenu žaloby okresný súd pripustil uznesením na pojednávaní konanom 4. septembra 2019. Okrem toho ústavný súd prihliadol aj na postup sťažovateľov, ktorí ústavnú sťažnosť podali 28. septembra 2025. t. j. len jeden deň pred nariadeným termínom pojednávania, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, o čom sťažovatelia vedeli už na pojednávaní 1. septembra 2025 (bližšie bod 4 tohto nálezu, pozn.).

10. Bez potreby podrobných analýz jednotlivých úkonov v napadnutom konaní ústavný súd vo vzťahu k postupu mestského súdu (predtým okresného súdu) konštatuje, že už zo samotnej dĺžky vedeného sporu, keď trvalo takmer 10 rokov, kým bolo v prejednávanej veci rozhodnuté, možno vyvodiť, že vo veci konajúce súdy nerešpektovali zásadu rýchlosti a hospodárnosti súdneho konania a spôsobili tak extrémne prieťahy, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné (m. m. I. ÚS 7/2022, I. ÚS 520/2024). Navyše, v prejednávanej veci sa opakovane vyskytli aj dlhšie obdobia nečinnosti, *exempli causa* 1. okresný súd na odstránenie väd žaloby doručenej 5. mája 2015 sťažovateľa vyzval až 4. januára 2016, 2. vyjadrenia intervenienta doručené 11. októbra 2017 a 19. januára 2018, ako aj vyjadrenie žalovanej doručené 12. januára 2018 súd napriek pokynu vyššej súdnej úradníčky zo 6. februára 2018 expedoval až po jej opakovanom pokyne z 13. septembra 2018 a tieto boli sťažovateľovi v 2. rade doručené 9. októbra 2018, 3. po odoslaní uznesenia najvyššieho súdu subjektom konania 12. septembra 2023 mestský súd zostal absolútne nečinný, keď po vyznačení doložky právoplatnosti a vykonateľnosti uznesenia najvyššieho súdu z 24. mája 2024 až nový zákonný sudca 9. októbra 2024 určil termín pojednávania na 25. apríl 2025, t. j. po rozhodnutí najvyššieho súdu trvalo viac ako jeden rok, kým došlo k nariadeniu pojednávania. Nesústredenosť okresného súdu verifikuje aj opakované predkladanie súdneho spisu najvyššiemu súdu, z ktorého sa 28. októbra 2020 vrátil ako predčasne predložený a v zmysle jeho pokynu okresný súd 29. októbra 2020 zaslal 2. intervenientovi dovolanie s možnosťou vyjadriť

sa k nemu a spis 9. decembra 2020 znovu predložil najvyššiemu súdu, ktorý 8. februára 2022 spis vrátil pre nesplnenie procesných podmienok, a preto okresný súd uznesením č. k. 16C/225/2015-573 z 9. februára 2022 (uznesenie malo nesprávnu spisovú značku, ktorú uznesením č. k. 16C/133/2015-577 z 15. februára 2022 opravil, pozn.) vyzval sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľku v 3. rade, aby oznámili, či vzhľadom na to, že zostali v dovolacom konaní bez právneho zastúpenia, berú podané dovolanie späť alebo ak na ňom trvajú, aby predložili plnomocenstvo udelené advokátovi na ich zastupovanie. Po predložení plnomocenstva sťažovateľov a doplatení súdneho poplatku za dovolanie na základe výzvy z 9. marca 2022 súdny spis 1. apríla 2022 predložil najvyššiemu súdu.

11. V tomto ohľade ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená či neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (IV. ÚS 396/04, I. ÚS 361/2022).

12. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že napadnuté konanie vykazuje zbytočné prietahy, ktorými došlo k porušeniu namietaných práv sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

13. Keďže v napadnutom konaní je ako celku právoplatne rozhodnuté, keď rozsudok mestského súdu č. k. B1-16C/133/2015-699 nadobudol právoplatnosť 21. októbra 2025 a uznesenie mestského súdu č. k. B1-16C/133/2015-709 z 25. novembra 2025 o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o výške náhrady trov intervenientom je právoplatné k 9. decembru 2025, v prejednávanej veci stratilo opodstatnenie, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, a preto ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

14. Sťažovatelia sa domáhajú, aby im ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v požadovaných sumách (bližšie bod 1 tohto nálezu, pozn.). Vzhľadom na konštatovanú nečinnosť a nesústredený postup mestského súdu (predtým okresného súdu), správanie sťažovateľov, ktorí podali ústavnú sťažnosť len jeden deň pred vyhlásením rozsudku mestského súdu, čím sa oslabuje opodstatnenosť úvah o ich skutočnej subjektívnej právnej neistote spôsobenej namietanými prietahmi v konaní (bližšie bod 9 tohto nálezu, pozn.), majú na pamäti, že cieľom priznania finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 ústavy priznal sťažovateľovi v 2. rade finančné zadosťučinenie 4 500 eur, sťažovateľkám v 1. rade a 3. rade finančné zadosťučinenie každej po 3 000 eur, reflektujúc pritom skutočnosť, že sa subjektmi napadnutého konania stali až v roku 2019 [bližšie body 2 a 4 tohto nálezu, pozn. (m. m. I. ÚS 271/2021, I. ÚS 304/2021)], a vo zvyšnej časti návrhu nevyhovel (body 2 a 4 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

15. Dikcia § 73 zákona o ústavnom súde svojou štruktúrou (vzťah odseku 1 a 3) vytvára koncept, podľa ktorého účastník konania na ústavnom súde v zásade sám znáša trovy takého konania a len v odôvodnených (i) prípadoch ústavný súd môže (ii) podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo

štátu trov konania. Zákon o ústavnom súde nestavia právo na náhradu trov konania do nárokovateľnej polohy, ako je to v iných druhoch regulovaných právno-aplikačných procesov (napr. civilné sporové konanie, správne súdne konanie, exekučné konanie a ďalšie). Ústavný súd tak disponuje širokým priestorom na úvahu o tom, či vôbec priznať náhradu trov konania, a ak áno, v akom rozsahu (III. ÚS 209/2020, I. ÚS 238/2021).

16. Ústavný súd sťažovateľom podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde priznal náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2025 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 371 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 14,84 eur [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)].

17. Právny zástupca sťažovateľov podal ústavnému súdu v rovnaký deň tri samostatné, avšak obsahovo takmer identické ústavné sťažnosti, v ktorých si za každého zo sťažovateľov vyčíslil trovy individuálne. V prejednávanej veci však nie je dôvodné, aby bola priznaná náhrada trov konania v plnej výške za každého sťažovateľa samostatne, a preto ústavný súd vyhodnotil ako zodpovedajúce priznať sťažovateľom (bod 3 výroku tohto nálezu) trovy konania iba sčasti, a to ako v prípade spoločných úkonov pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb podľa § 13 ods. 2 vyhlášky (II. ÚS 151/2021, II. ÚS 186/2021, I. ÚS 330/2024, I. ÚS 538/2024), a vo zvyšnej časti návrhu nevyhoveli (bod 4 výroku tohto nálezu).

18. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2025 tak u sťažovateľky v 1. rade predstavuje sumu 371 eur a u sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľky v 3. rade po 185,50 eur. Úhrada za dva úkony právnej služby spolu s režijným paušálom [§ 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 14,84 eur)] predstavuje u sťažovateľky v 1. rade sumu 771,68 eur a úhrada za dva úkony právnej služby spolu s režijným paušálom predstavuje u sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľky v 3. rade po 400,68 eur. Trovy právneho zastúpenia sťažovateľov tvoria celkovú sumu 1 573,04 eur. Ústavný súd priznanú odmenu podľa § 18 ods. 3 vyhlášky zvýšil o 23 % daň z pridanej hodnoty, t. j. o sumu 361,08 eur, pretože aj keď právny zástupca sťažovateľov sám nepreukázal skutočnosť, že je platiteľom tejto nepriamej dane, ústavný súd vlastnou činnosťou a vo verejnosti dostupnom zozname daňových subjektov registrovaných pre DPH, vedenom finančnou správou Slovenskej republiky, zistil, že právny zástupca sťažovateľov je platiteľom DPH. K vyhládávacej činnosti ústavný súd pristúpil z dôvodu vyčíslenia trov konania aj s DPH.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu